

Arrest

nr. 325 973 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn toenmalige voogd X, op 24 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 14 december 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 december 2023 aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij verklaart geboren te zijn op (...) 2006 in het dorp Azizkhel, district Khogyani, provincie Nangarhar, de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pastoun van origine en moslim te zijn. Je vader was taxichauffeur, je

moeder is huisvrouw. Je hebt 3 broers en 3 zussen. Je zus S(...) is gehuwd en woont in Kabul, haar echtgenoot werkt in de bouwsector. Zussen Al(...) en Ar(...) wonen bij je moeder. Je broer A(...) was soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en je beide broers H(...) en O(...) wonen bij jouw moeder.

Jij bent nooit naar school geweest, doch ging dagelijks naar de madrassa en bezocht ook de moskee in je dorp. Je werkte als timmerman.

Je broer A(...) diende sinds hij 18 jaar was in het Afghaanse Nationale leger en was gestationeerd in Ghazni, hij werkte soms als kok, soms vervoerde hij voedsel naar verschillende plekken en soms bestuurde hij een tank.

Jij en je vader kregen gedurende een twintigtal dagen verschillende telefoontjes van de Taliban om je broer aan te manen uit het leger te stappen, doch A(...) wilde hier niet aan tegemoetkomen. Ook wanneer jullie checkpoints van Taliban passeerden in jullie regio, wanneer jullie naar de velden gingen of boodschappen gingen doen, werden jullie door de Taliban hierop aangesproken en gevraagd waarom jouw broer niet gehoorzaamde waarop jullie aangaven het hem te hebben gevraagd, doch hij hier niet aan tegemoet wilde komen.

Toen je broer zo'n twee jaar (veertien maanden) in dienst was, werd hij op weg naar huis, in Champtullah, in zijn auto door de Taliban tegengehouden en doodgeschoten, hij was op dat moment nog maar één keer op verlof naar huis gekomen. Jullie werden van deze gebeurtenis door dorpelingen op de hoogte gebracht en gingen zijn lijk ophalen waarna hij begraven werd.

Na diens overlijden kwamen de Taliban naar jullie huis en droegen jullie op het land te verlaten; jullie deden er het zwijgen toe, als jullie iets zouden zeggen zouden jullie immers geslagen worden. Twee weken later hebben de Taliban een bom geplaatst bij jullie huis en jouw oma kwam om het leven toen deze ontplofte. Hierna wilden jij en jouw vader het land verlaten, doch je moeder was hier niet mee opgezet en gaf te kennen dat dit niet nodig was, als jullie moesten sterven zouden jullie dit samen doen.

Jij en je vader beslisten desondanks toch om het land te verlaten, je gaf je moeder nog mee dat, moesten de Taliban haar informatie over jouw en je vader vragen, ze mocht zeggen dat jullie weg waren, maar het niet nodig was dat ze jullie exacte verblijfplaats prijs gaf.

Ongeveer twee en een half jaar geleden heb je dan samen met je vader het land verlaten richting Pakistan, in Iran zijn jullie elkaar kwijtgeraakt en zette je zonder hem de reis verder. Je reisde verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je op 16 augustus 2022 als niet begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming indient.

Ter staving van je verzoek leg je volgende stukken neer: jouw taskara en taskara broer A(...), New Kabul Bank kaart van je broer A(...), foto's A(...) in uniform en foto's overlijden A(...), schrijven Rode Kruis dd.14.09.2023 opsporen familielid. In kader van het opvragen van de notities van het persoonlijk onderhoud wenst je voogd op te merken dat je niet geschoold bent waardoor je de feiten maar moeilijk chronologisch kunt weergeven en geeft hij aan dat niet al zijn bemerkingen op het einde van het onderhoud genoteerd werden waarna hij deze nogmaals weergeeft. Verder verwijst hij in dezer nog naar een arrest van de CCE, n° 297 075 van 14.11.2023 en voegt hij nog een rapport van CIRE toe 'Afghanistan: étude sur la politique de traitement d'asile belge', februari 2023.

Een aantal maanden geleden is je moeder met de rest van het gezin verhuisd naar Kabul, je moeder huurt daar een huis. Daar wordt ze nog steeds gevraagd naar jou en je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jouw in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jouw een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het

bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van jouw land een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie te koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Je stelt dat je broer A(...) aan de grondslag ligt van jouw vertrek uit Afghanistan, hij was in dienst van het Afghaanse Nationale Leger en wilde niet tegemoetkomen aan de eis van de Taliban het leger te verlaten, bijgevolg begonnen de Taliban jou en je vader te viseren.

Gezien je jonge leeftijd kan het CGVS geen doorgedreven kennis van jou verwachten over de tewerkstelling van je broer, doch blijkt je wel in staat te vertellen waar je broer gestationeerd was en kan je enigszins aangeven wat zijn taken waren in het leger. Bijgevolg hoeft diens tewerkstelling bij het ANA hier niet ter discussie te staan.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw broer gedood werd door de taliban (CGVS p.9).

Het loutere feit dat je broer omgekomen is, hoeft op zich niet te worden betwist, doch wie hiervoor verantwoordelijk is en in welke omstandigheden dit gebeurde, kan niet worden uitgemaakt (zie infra).

Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Dit blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo geef je aan dat de Taliban erop uit waren dat jouw broer het leger zou verlaten en jij en je vader kregen verschillende telefoontjes (jij twee of drie keer en je vader zo'n tien keer) en dit gedurende een periode van zo'n twintig dagen. Ook wanneer jullie in de regio de controleposten van de Taliban passeerden op weg naar jullie velden of om boodschappen te doen werden jullie aangesproken op hem en gevraagd waarom hij geen gehoor gaf aan de eis uit dienst te treden (CGVS p.10-11). Dient te worden opgemerkt dat deze handelswijze van de Taliban bezwaarlijk kan overtuigen. Immers, moesten ze effectief willen dat jouw broer het leger zou opgeven zoals jij wil laten uitschijnen, kan er toch van uitgegaan worden dat ze jullie heel wat meer onder druk zouden zetten en zelfs meer harde maatregelen tegen jullie zouden nemen om zo jouw broer duidelijk te maken dat ze het wel degelijk serieus meenden. Dat ze het zouden houden bij mondelinge waarschuwingen/bedreigingen is niet in overeenstemming met de frequentie van deze interpellaties. Bovendien geef je aan dat de Taliban wisten waar jullie woonden, en kan het sowieso voor hen niet moeilijk geweest zijn hierachter te komen gezien ze sinds je kindertijd de macht hadden in je dorp (CGVS p.7, 11). Dat ze het dan, en zoals reeds werd opgemerkt, hielden bij talloze telefoontjes en interpellaties wanneer jullie hun controleposten passeerden, kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

Bovendien stelt het CGVS zich de vraag, moest je broer daadwerkelijk door hen zijn vermoord, waarom ze er nog op uit waren dat jij en je familie het land zouden verlaten. Nergens blijkt uit jouw verklaringen dat jouw vader op politiek vlak actief zou zijn geweest, noch kan er hieruit worden afgeleid dat hij betrokken was bij de voormalige overheid of dat hij op een of andere manier in het vizier van de taliban zou zijn terechtgekomen. Gezien deze context kan dan ook bezwaarlijk geloofd worden dat de Taliban nog een bom bij jullie huis

geplaatst zouden hebben (CGVS p.11). Dit blijkt ook uit de reactie van jouw moeder: toen jij en je vader hierna het land effectief wensten te verlaten gaf ze aan dat dit niet nodig was en dat jullie, in geval van, dan maar samen zouden sterven (CGVS p.11). Het hoeft geen betoog dat de reactie van jouw moeder, gezien je nog twee broers en twee zussen had die thuis woonden, bezwaarlijk kan overtuigen. Ook jouw bewering tegen jouw moeder te hebben gezegd dat, mochten de taliban toch nog bij jullie langskomen en navraag naar jullie doen, ze wel mocht zeggen dat jullie weg waren, maar het niet nodig was dat ze jullie exacte verblijfplaats zou prijsgeven, overtuigt op geen enkele manier (CGVS p.11). Deze laconieke houding tart elke verbeelding, temeer jouw vader en blijkbaar ook geen graten in zag zijn vrouw en kinderen achter te laten. Het feit dat de Taliban vrouwen en kinderen niets doen biedt hiervoor geen afdoende verschooning, daar jullie dit toch niet met 100% zekerheid konden stellen. Bovendien stelt het CGVS zich de vraag, waarom jouw moeder en de rest van het gezin pas een aantal maanden geleden naar Kabul zijn verhuisd en niet al eerder deze stap zouden hebben gezet (CGVS p.6, 11).

Op basis van voorgaande ben je dan ook geenszins in staat jouw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Jouw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in jouw hoofde te besluiten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

De door jou neergelegde taskara's, foto's van je broer in uniform en diens badge van de Kabul Bank hebben betrekking op elementen die hier niet ter discussie hoeven te staan. Wat betreft de foto's in kader van het overlijden van je broer dient opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid hoe je broer om het leven is gekomen, noch wie hiervoor verantwoordelijk waren. Met betrekking tot het schrijven van het Rode Kruis waarin bevestigd wordt dat je op zoek bent naar een familielid dient opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid waar en in welke omstandigheden jullie elkaar uit het oog zijn verloren. Wat betreft de opmerkingen van je voogd dient opgemerkt dat er in de beslissing van het CGVS geen 'issue' werd gemaakt van een chronologie die niet zou kloppen en wat betreft het door hem vermeldde arrest van de CCE en het neergelegde rapport, dient opgemerkt dat ieder verzoek individueel wordt beoordeeld.

Het CGVS voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat jij niet aannemelijk maakt dat jij voor jouw vertrek uit Afghanistan reeds negatief werd gepercipieerd door de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat jij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat jij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat jouw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn. De vaststelling dat jij sedert augustus 2022 in België verblijft kan evenmin leiden tot het verlenen van internationale bescherming daar een verblijf in het westen, in casu België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij de beoordeling van een eventueel risico om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande 'terugkeerders' (zie infra). Het CGVS wijst er hierbij op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij jij aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor jou om jouw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan jou toe dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van jouw levensstijl een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Jij blijft wat dat betreft evenwel in gebreke. Jij duidt, ondanks dat jou gevraagd wordt naar jouw vrees bij terugkeer nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hiernaar gepeild stel je slechts dat je geen reden ziet om naar Afghanistan terug te keren, je bent blij met je leven hier. Als je zou terugkeren zal je door de taliban gedood worden omwille van je probleem (i.e. jouw broer; CGVS p.12). Deze problematiek werd reeds als ongeloofwaardig beoordeeld (zie supra). Wat betreft de opmerkingen van je voogd die aangeeft dat je je best doet om je te integreren (verwijst naar je kleding, het gegeven dat je ingeschreven bent in een jeugdhuis, je hier naar school gaat en je cricket speelt met andere Belgische jongeren) dient opgemerkt dat deze gezien het geheel van bovenstaande observaties niet kan leiden tot een andere beoordeling inzake je verzoek (zie mail voogd dd.05.12.2023).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot je bijna 15de levensjaar in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan toch al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar de madrassa te zijn geweest in Afghanistan en heb je nog contact met jouw netwerk in Afghanistan (CGVS p.5-6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Jouw familieleden wonen in Afghanistan en stellen het momenteel goed volgens

jouw verklaringen (CGVS, p.6). Tot slot dient te worden opgemerkt dat je hier in België nog steeds als moslim identificeert en je naar de moskee gaat als je tijd hebt (CGVS p.4).

Op basis van voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd bent of zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De

taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jij zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst omdat (i) zijn oudste broer A. bij het Afghaanse leger werkte, waardoor hij en zijn vader werden bedreigd en (ii) hij het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd als hij terugkeert naar Afghanistan, gezien zijn jonge leeftijd. Verzoeker verwijst hierbij naar algemene informatie van UNHCR en EASO/EUAA en stelt dat uit deze bronnen blijkt dat hij een doelwit bij uitstek zou zijn voor de taliban als hij naar Afghanistan zou terugkeren. Verzoeker meent dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op religieuze en politieke motieven en dus verbonden is aan het Verdrag van Genève, zodat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de

artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat hij *in casu* voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikel 24, tweede lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 4, derde lid, c) en 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 25, zesde lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en de intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 1, 12°, 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5, 48/7 en 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker hekelt dat er in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt hoe en waar er in het beoordelingsproces rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, en wijst erop dat hij nu zeventien jaar is en pas veertien jaar was toen hij Afghanistan verliet. Hij was dus bijzonder jong ten tijde van de gebeurtenissen, zo stelt verzoeker. Verzoeker voert aan als niet-begeleide minderjarige zeer kwetsbaar te zijn en stelt dat kwetsbaarheid en leeftijd niet enkel leiden tot procedurele garanties, maar ook essentieel zijn *“om te beoordelen of de daden waaraan verzoeker zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*. Verder wijst hij op verschillende bepalingen die het hebben over het hoger belang van het kind en verwijst hij in dit kader naar het arrest van de Raad met nummer 69 096 van 25 oktober 2011. Hoewel er tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) maatregelen werden genomen *“die waren aangepast aan verzoekers jonge leeftijd”*, werd zijn jonge leeftijd niet in aanmerking genomen bij de analyse van zijn angsten, zo voert verzoeker aan. Hij is hierbij van mening dat er te hoge verwachtingen werden gesteld. Verder volhardt verzoeker in zijn verklaringen en betoogt hij dat er van een minderjarige niet verwacht kan worden dat hij de feiten met evenveel details kan vertellen als een volwassene. Voorts wijst verzoeker erop dat hij analfabeet is en concludeert hij dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn dossier werd beoordeeld vanuit *“kindspecifiek”* standpunt, noch dat zijn ongeletterd profiel voldoende mee in overweging werd genomen.

Verzoeker gaat verder en wijst op de elementen die volgens hem door de adjunct-commissaris niet worden betwist, namelijk het militaire profiel van zijn broer A., de familiale relatie tussen hem en zijn broer A. en de dood van zijn broer. Verzoeker stelt in dit verband dat uit de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 blijkt dat familieleden van mensen die als militair voor het voormalige regime hebben gewerkt, onder een risicoprofiel vallen en ook aanspraak kunnen maken op een gegronde vrees voor vervolging indien zij terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker maakt hieruit op dat het risico op vervolging is vastgesteld en de adjunct-commissaris een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt. Aangaande de dood van zijn broer betoogt hij dat het voor hem onmogelijk is de context van zijn broers dood te bewijzen, en er dient te worden erkend dat hij hierover nauwkeurig was en de adjunct-commissaris in dit kader *“niet de minste consistentie of tegenstrijdigheid heeft aangevoerd”*, doch louter de gebeurtenissen voorafgaand aan en volgend op de moord van zijn broer betwist. Verzoeker voegt hieraan toe dat in de bestreden beslissing op geen enkel moment de moord op zijn broer door de taliban in twijfel getrokken werd en deze moord in het licht van de verstrekte objectieve informatie zeer waarschijnlijk en aannemelijk is. Verzoeker meent dat het enkele feit dat zijn broer door de taliban gedood is en zij dus niet meer naar hem op zoek zijn, onvoldoende is om te concluderen dat zijn vrees ongegrond is. Hij wenst eraan te herinneren dat hij en zijn vader persoonlijk bedreigd werden door de taliban, de taliban hem en zijn vader dwongen het land te verlaten en de taliban een explosief hebben geplaatst voor zijn huis, wat heeft geleid tot de dood van zijn grootmoeder.

Wat betreft de bedreigingen die verzoeker en zijn vader ontvingen, wijst verzoeker erop dat deze plaatsvonden in een tijdsspanne van twintig dagen, wat de actiemogelijkheden van de taliban beperkt. Doch werden deze ondernomen acties voldoende herhaald en waren deze voldoende ernstig om vervolging uit te maken, zo voert verzoeker aan. Daarom is verzoeker van mening dat deze bedreigingen als vaststaand dienen beschouwd te worden.

Aangaande de wens van de taliban dat verzoekers familie Afghanistan zou verlaten, betoogt verzoeker dat als de adjunct-commissaris nog verdere vragen had, hij deze had moeten stellen en in geen geval erover had moeten speculeren. Verzoeker licht toe dat hij en zijn vader de door de taliban opgedragen opdracht niet hebben vervuld en daarom als verraders beschouwd worden. Verzoeker is van mening dat zijn verklaringen

coherent zijn en stelt dat het feit dat de taliban hem en zijn vader na de moord op zijn broer hebben verzocht het land te verlaten, aantoonde dat het enkele feit dat zijn broer is overleden, niet volstaat om zijn vrees weg te nemen.

Met betrekking tot de explosie aan zijn huis stelt verzoeker de kritiek van de adjunct-commissaris niet te begrijpen en meent hij hierover zeer precies te zijn geweest. Verzoeker wijst erop dat hij hierover spontaan heeft verteld, maar het niet zinvol werd geacht hem hierover verder te bevragen.

Wat betreft de reactie van zijn moeder toen hij en zijn vader besloten Afghanistan te verlaten, stelt verzoeker niet in te zien waarom dit relevant is in de analyse van zijn verzoek om internationale bescherming en voegt hij toe dat deze angst voortkomt uit haar eigen gevoelens, ervaringen en angst om alleen gelaten te worden. Aangaande het gegeven dat verzoekers moeder, broers en zussen naar Kaboel zijn verhuisd, herhaalt verzoeker dat als de adjunct-commissaris nog vragen had, hij deze had moeten stellen. Verzoeker licht toe dat zijn familie niet werd bedreigd, maar zij wel werden lastiggevallen.

Verzoeker besluit dat gelet op zijn profiel, het profiel van en de moord op zijn broer, de persoonlijke bedreigingen, de explosieve aanval op zijn huis, zijn heel precieze verklaringen, de overgelegde documenten en de beschikbare informatie die zijn verklaringen bevestigt, zijn vrees om terug te keren naar Afghanistan duidelijk gegrond is. Verzoeker verwijst nog naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en is tevens van mening dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Voorts betoogt verzoeker dat hij vreest als verwesterd te worden beschouwd en wijst erop dat hij sinds augustus 2022 in België is en zijn best heeft gedaan te integreren. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is, waarbij de vrees van een verzoeker om internationale bescherming als gegrond wordt beschouwd indien *“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”* (UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998 en UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004, § 11 (internetlink)). Verzoeker betoogt verder dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren, waaronder ten eerste daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's). Hij meent het risico te lopen te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door deze actoren op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of spion geworden is (UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA*, 6 November 2002, (internetlink)). Hij wijst erop dat de *“UNHCR Guidelines”* terugkerende Afghanen die gezien worden als ‘verwesterd’ erkennen als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging en citeert vervolgens uit het EASO-rapport *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”* van 2 september 2020, dat verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann (EASO COI query, *Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*, 2 september 2020, p. 3-4, (internetlink)). Verzoeker citeert vervolgens verschillende rapporten waarin gevallen gedocumenteerd worden van terugkeerders die in het verleden zijn gearresteerd of vermoord door de taliban (Danish Refugee Council, *Tilbagevenden til Afghanistan*, oktober 2017; Stahlmann, F., *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, 2019; Refugee Support Network, *After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*, april 2016). Hij wijst ook op het rapport *“Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”* van Asyls van augustus 2017 waarin wordt gesteld dat ‘verwesterde’ Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot, en dat dit in het bijzonder het geval is voor kinderen in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Bovendien, zo stelt verzoeker, lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Daarnaast is het risico op vervolging groter voor jonge mannen en in rurale gebieden – zoals zijn dorp – en wordt het groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest, aldus verzoeker. Verzoeker argumenteert verder dat terugkerende Afghanen ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet). Hij wijst erop dat voormeld rapport van Asyls van augustus 2017 stelt dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Verder betoogt hij dat uit een EASO-rapport van 2017 blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken en dat burens toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de islam of gender, als uitdagend beschouwd kan worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen (EASO Country of Origin Information Report, *“Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”*, December 2017). Verzoeker stelt tot het besluit te komen dat verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het Westen gegrond is. Met betrekking tot de toepasselijke vervolgingsgronden stelt

verzoeker vooreerst dat de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker en waarvan niet mag worden gevraagd dat hij ze opgeeft. Verzoeker wijst erop dat niet vereist is dat de persoon in kwestie effectief deze overtuiging heeft, maar dat het voldoende is dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging, en dat de richtlijnen van UNHCR specificeren dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht (UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2019). Hij wijst er opnieuw op dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen, afvalligen of verraders en hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet zou volstaan voor een gegronde vrees voor vervolging. Hij wijst er verder op dat volgens F. Stahlmann (2019) mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de taliban zijn overgelopen naar de andere kant en worden beschouwd als 'kafirs' (F. STAHLMANN, *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, Asylmagazin 2019, (276) 279) en dat de taliban in een recente video hun positie tegenover westerse ideologieën bevestigden. Verzoeker citeert vervolgens een aantal arresten van de Raad en betoogt verder dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, en er dus nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden. Daarnaast kunnen Afghaanse terugkeerders verstoten worden door hun gemeenschap omdat zij vaak gezien worden als 'besmet' door westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland of omdat zij te maken krijgen met het 'stigma of failure', waarbij terugkeer wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst verder naar onderzoek naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa waaruit blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verwachten dat Afghanen vervolging vermijden door "*het spel mee te spelen*" zou volgens verzoeker in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden. Hij wijst er verder op dat ook een EASO-rapport van januari 2022 het risico bevestigt dat verwesterde Afghanen het doelwit worden van de taliban als zij naar Afghanistan terugkeren en verwijst in dit kader naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. *In casu*, zo stelt verzoeker, heeft de adjunct-commissaris "*deze vraag van 'verwestering' – die nochtans van fundamenteel belang is – niet onderzocht in het kader van het verzoekers persoonlijk onderhoud*". Hij hekelt dat hem geen enkele vraag werd gesteld over zijn levensstijl in België en dat er hem nooit werd gevraagd welke impact een terugkeer naar Afghanistan op zijn leven en handelen zou hebben. *In casu* benadrukt verzoeker dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar, thans zeventien jaar is, maar veertien jaar was toen hij zijn land verliet, hij dus gedurende zijn puberteit buiten Afghanistan heeft gewoond, en perfect geïntegreerd is, aangezien hij Frans begrijpt en het een beetje spreekt, naar school gaat, veel vrienden van "*verschillende oorsprongen*" heeft, veel hobby's heeft, een studentenjob heeft bij Mister Chicken, een abonnement heeft bij een jeugdhuis, en een "*westerse fysieke stijl*" heeft. Hij stelt dermate verwesterd te zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en wijst op de strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en op de veiligheidssituatie in Nangarhar. Verzoeker verwijst naar algemene informatie van EUAA en UNAMA en stelt dat hieruit niet kan worden besloten dat de veiligheidssituatie in Afghanistan voldoende stabiel is. Aangaande de veiligheidssituatie in Nangarhar verwijst verzoeker opnieuw naar informatie van EUAA en stelt dat er ginds sprake is van willekeurig geweld.

Voorts stelt verzoeker ernstige schade te vrezen vanwege zijn humanitaire en socio-economische toestand. Hij licht toe dat hij zijn vader uit het oog verloren heeft, zijn broer vermoord is door de taliban, de enige mensen van zijn familie die nog in Afghanistan zijn niet werken, hij zijn familie in Afghanistan steunt door zijn studentenjob en hij de medische zorg van zijn moeder betaalt. Vervolgens gaat verzoeker algemeen in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat deze is veroorzaakt door "*de gedragingen van de nieuwe regering*", wat een "*direct gevolg is van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aard van het Taliban regime*".

3.1.3. In hoofddorde vraagt verzoeker dat hij erkend wordt als vluchteling, in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd wordt en het dossier teruggestuurd wordt naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 30 oktober 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de *"Afghanistan – Country Focus"* van EUAA van december 2023, de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, de COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023 en de COI Query *"Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024 als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 3 november 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, verschillende stukken ter staving van zijn verwestering voegt:

- schoolrapport van DASPA-klassen van het schooljaar 2022-2023 (stuk 1);
- de DASPA-klassenfoto van het schooljaar 2022-2023 (stuk 2);
- foto's genomen tijdens activiteiten georganiseerd door de DASPA-klassen en het centrum (stuk 3);
- twee arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur (stuk 4);
- de lijst van het cursusrooster Frans binnen het 'EAFC Mouscron' (stuk 5);
- foto's van zijn partner O. (stuk 6).

Verzoeker licht zijn vermeende verwestering toe en voegt toe dat hij bij gelegenheid aan zijn raadsman heeft kunnen vertellen dat hij op mannen valt, hij al vele jaren verliefd is op een man, O. G. genaamd, en hij zich niet aangetrokken voelt tot vrouwen. Verzoeker licht toe dat hij in Afghanistan gedurende iets meer dan een jaar een romantische relatie had met O. G. Hij zet uiteen dat zij burens waren en zowel hij als O. al lang wisten dat zij zich tot elkaar aangetrokken voelden, maar O. tijdens het huwelijksfeest van zijn neef het initiatief nam om zijn gevoelens aan verzoeker kenbaar te maken. Hij voegt toe dat zij die dag in het diepste geheim een liefdesrelatie begonnen zijn en hij nog steeds contact heeft met O. vanuit België via telefoon- en audiogesprekken. Naast deze relatie met O. stelt verzoeker dat hij in België ook enkele seksuele relaties gehad heeft met mannen. Verder legt hij uit dat hij nooit eerder over O. sprak omdat de vraag of hij van iemand houdt of een romantische relatie met iemand heeft hem nooit eerder werd gesteld. Hij voegt toe dat hij niet spontaan over zijn relatie met O. sprak toen hem werd gevraagd of hij nog andere angsten zou hebben als hij naar Afghanistan zou terugkeren, enerzijds omdat dit niet de oorspronkelijke reden was waarom hij Afghanistan verliet en anderzijds omdat hij deze relatie in het geheim heeft beleefd, zodat hij niet dacht dat zijn seksuele geaardheid gevolgen zou kunnen hebben voor zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt dat dit nieuwe element van wezenlijk belang is, aangezien homoseksualiteit en seksuele betrekkingen buiten het huwelijk onder het talibanregime strafbaar zijn, en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan ongetwijfeld het risico zou lopen te worden vervolgd. Ter staving van dit risico citeert verzoeker uit de rapporten *"Afghanistan. Targeting of Individuals"* en *"Afghanistan: Country Guidance"* van EUAA van respectievelijk augustus 2022 en januari 2023, alsook informatie over de behandeling van LGBT in Afghanistan op de website van Human Dignity Trust.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen

voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 1, 12°, 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Bovendien ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

3.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing in zijn tweede middel naar artikel 4, derde lid, c) van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4, derde lid, c) van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker niet in staat is zijn persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige manier te schetsen, nu (i) het gegeven dat zijn broer omgekomen is op zich niet hoeft te worden betwist, doch wie hiervoor verantwoordelijk is en in welke omstandigheden dit gebeurde, niet kan worden uitgemaakt, (ii) het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid is van het Afghaans leger onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, (iii) de door hem geschetste handelswijze van de taliban bezwaarlijk kan overtuigen en (iv) de vraag zich stelt, als zijn broer daadwerkelijk door de taliban werd vermoord, waarom de taliban er dan nog op uit waren dat hij en zijn familie het land zouden verlaten, omdat (B) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, omdat (C) er niet kan worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd is of zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen

aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en omdat (F) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers broer A. zou sinds hij achttien jaar was in het Afghaanse leger gediend hebben. Gedurende een twintigtal dagen zouden verzoeker en zijn vader verschillende telefoontjes van de taliban gekregen hebben, waarin zij gezegd zouden hebben dat A. moest stoppen met zijn werkzaamheden bij het leger. Ook wanneer verzoeker en zijn vader *checkpoints* passeerden in de regio, naar de velden gingen of boodschappen deden, zouden zij door de taliban hierover aangesproken zijn. Verzoeker en zijn vader zouden hierop geantwoord hebben dat zij A. gevraagd hebben te stoppen met zijn werk, doch hij hieraan niet tegemoet wilde komen. A. zou ongeveer twee maanden nadat hij bij het leger in dienst trad, tegengehouden en gedood zijn door de taliban. Na A.'s overlijden zouden de taliban naar verzoekers huis gekomen zijn en zouden zij verzoeker en zijn vader opgedragen hebben het land te verlaten. Twee weken later zouden de taliban een bom geplaatst hebben bij verzoekers huis en zou verzoekers grootmoeder hierbij om het leven gekomen zijn. Hierna zouden verzoeker en zijn vader beslist hebben Afghanistan te verlaten, doch zij zouden elkaar in Iran zijn kwijtgeraakt, waarna verzoeker zijn reis naar Europa alleen zou hebben verdergezet.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met, en vrees voor, de taliban, die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat, ondanks verzoekers jonge leeftijd hij toch enige kennis heeft over de tewerkstelling van zijn broer, zoals waar zijn broer gestationeerd is en wat zijn taken zijn, en deze tewerkstelling bijgevolg op zich niet betwist wordt. Voorts volgt de Raad de adjunct-commissaris waar hij stelt dat verzoekers broers overlijden op zich niet in twijfel wordt getrokken, doch niet kan worden uitgemaakt in welke omstandigheden dit gebeurde, noch wie hiervoor verantwoordelijk is. De Raad benadrukt in dit verband dat het aan verzoeker toekomt om, aan de hand van concrete elementen en argumenten, de wijze waarop zijn broer gestorven is en wie hier verantwoordelijk voor zou zijn, *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hiertoe, door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij hierover nauwkeurig is geweest en voldoende elementen heeft aangevoerd "*zodat er geen twijfel bestaat over wie hiervoor verantwoordelijk is en in welke omstandigheden dit gebeurde*" en te beweren dat het onmogelijk is om de dood van zijn broer te bewijzen, in gebreke. Waar verzoeker in dit verband aanvoert dat "*de verwerende partij niet de minste inconsistentie of tegenstrijdigheid heeft aangevoerd in verzoekers verklaringen over de moord op zijn broer*", gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Bovendien merkt de Raad op dat, zelfs indien zou vaststaan dat verzoekers broer door de taliban zou zijn gedood op de manier waarop verzoeker dit uiteengezet heeft, verzoeker niet duidelijk maakt waarom de taliban er dan nog op zouden aandringen dat verzoeker en zijn vader het land zouden verlaten (zie *infra*).

In dit kader motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt wat betreft verzoekers verklaringen aangaande de bedreigingen die verzoeker en zijn vader van de taliban zouden gekregen hebben:

“Zo geef je aan dat de Taliban erop uit waren dat jouw broer het leger zou verlaten en jij en je vader kregen verschillende telefoontjes (jij twee of drie keer en je vader zo’n tien keer) en dit gedurende een periode van zo’n twintig dagen. Ook wanneer jullie in de regio de controleposten van de Taliban passeerden op weg naar jullie velden of om boodschappen te doen werden jullie aangesproken op hem en gevraagd waarom hij geen gehoor gaf aan de eis uit dienst te treden (CGVS p.10-11). Dient te worden opgemerkt dat deze handelswijze van de Taliban bezwaarlijk kan overtuigen. Immers, moesten ze effectief willen dat jouw broer het leger zou opgeven zoals jij wil laten uitschijnen, kan er toch van uitgegaan worden dat ze jullie heel wat meer onder druk zouden zetten en zelfs meer harde maatregelen tegen jullie zouden nemen om zo jouw broer duidelijk te maken dat ze het wel degelijk serieus meenden. Dat ze het zouden houden bij mondelinge waarschuwingen/bedreigingen is niet in overeenstemming met de frequentie van deze interpellaties. Bovendien geef je aan dat de Taliban wisten waar jullie woonden, en kan het sowieso voor hen niet moeilijk geweest zijn hierachter te komen gezien ze sinds je kindertijd de macht hadden in je dorp (CGVS p.7, 11). Dat ze het dan, en zoals reeds werd opgemerkt, hielden bij talloze telefoontjes en interpellaties wanneer jullie hun controleposten passeerden, kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.”

Verzoeker tracht het door hem beschreven onaannemelijke gedrag van de taliban te verklaren door te stellen dat de gebeurtenissen plaatsvonden in een zeer korte periode, wat de actiemogelijkheden van de taliban volgens hem beperkt, en is van mening dat deze acties voldoende herhaald en ernstig waren om vervolging te vormen. Verzoeker blijft met dit betoog echter in gebreke op concrete wijze te weerleggen of ontcrachten dat het niet aannemelijk is dat de taliban het bij telefoontjes en het aanklampen van verzoeker en zijn vader zouden houden, en hen nooit thuis gingen opzoeken. Verzoekers bewering (*post factum*) in zijn verzoekschrift dat deze contacten *“zeer expliciet en bedreigend”* waren, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bovendien stelt het CGVS zich de vraag, moest je broer daadwerkelijk door hen zijn vermoord, waarom ze er nog op uit waren dat jij en je familie het land zouden verlaten. Nergens blijkt uit jouw verklaringen dat jouw vader op politiek vlak actief zou zijn geweest, noch kan er hieruit worden afgeleid dat hij betrokken was bij de voormalige overheid of dat hij op een of andere manier in het vizier van de taliban zou zijn terechtgekomen. Gezien deze context kan dan ook bezwaarlijk geloofd worden dat de Taliban nog een bom bij jullie huis geplaatst zouden hebben (CGVS p.11). Dit blijkt ook uit de reactie van jouw moeder: toen jij en je vader hierna het land effectief wensten te verlaten gaf ze aan dat dit niet nodig was en dat jullie, in geval van, dan maar samen zouden sterven (CGVS p.11). Het hoeft geen betoog dat de reactie van jouw moeder, gezien je nog twee broers en twee zussen had die thuis woonden, bezwaarlijk kan overtuigen. Ook jouw bewering tegen jouw moeder te hebben gezegd dat, mochten de taliban toch nog bij jullie langskomen en navraag naar jullie doen, ze wel mocht zeggen dat jullie weg waren, maar het niet nodig was dat ze jullie exacte verblijfplaats zou prijsgeven, overtuigt op geen enkele manier (CGVS p.11). Deze laconieke houding tart elke verbeelding, temeer jouw vader en blijkbaar ook geen graten in zag zijn vrouw en kinderen achter te laten. Het feit dat de Taliban vrouwen en kinderen niets doen biedt hiervoor geen afdoende verschooning, daar jullie dit toch niet met 100% zekerheid konden stellen. Bovendien stelt het CGVS zich de vraag, waarom jouw moeder en de rest van het gezin pas een aantal maanden geleden naar Kabul zijn verhuisd en niet al eerder deze stap zouden hebben gezet (CGVS p.6, 11).”

Waar verzoeker betoogt dat als de adjunct-commissaris nog vragen had, hij deze had moeten stellen alvorens het persoonlijk onderhoud af te sluiten en hij er niet over moet speculeren, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat er verzoeker expliciet werd gevraagd waarom de taliban hem en zijn vader nog viseerden als zij verzoekers broer reeds gedood zouden hebben (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker voert verder aan dat de taliban hen viseerden omdat zij hun opdracht niet hadden uitgevoerd, namelijk zijn broer A. ertoe brengen te stoppen met zijn werk, doch maakt hij hiermee evenmin helder waarom zij verzoeker en zijn vader alsnog viseren wanneer zij verzoekers broer reeds gedood hebben. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat *“het feit dat de Taliban verzoeker en zijn vader na de moord op zijn broer hebben verzocht het land te verlaten, aantoont dat het enkele feit dat verzoekers broer is overleden, niet volstaat om verzoekers vrees weg te nemen”*.

Verder treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij motiveert dat, gezien de context waarin verzoekers broer reeds gedood zou zijn door de taliban en verder niet blijkt dat verzoeker of zijn vader om een andere reden in het vizier van de taliban terecht gekomen zouden zijn, er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat de taliban een bom op zijn huis gegooid zouden hebben. Dat verzoeker hier volgens hem *“zeer precies”* over was en dit spontaan vertelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker stelt dat de *protection officer* van het CGVS het volgens hem *“niet zinvol (heeft) geacht hem hierover verder te bevragen”*, wijst de Raad erop dat er verzoeker specifiek werd gevraagd naar de bom in de buurt van zijn huis (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Bovendien benadrukt de Raad dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om

het gehoor te sturen. Waar verzoeker aangaande de reactie van zijn moeder, toen hij en zijn vader vertelden dat zij Afghanistan zouden verlaten, beweert dat dit voortkwam uit haar eigen gevoelens, ervaringen en angst om alleen gelaten te worden en stelt dat dit irrelevant is voor de analyse van zijn verzoek om internationale bescherming, neemt hij niet *in concreto* weg dat deze reactie afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, daar er verwacht kan worden dat verzoekers moeder haar echtgenoot en zoon in veiligheid wil brengen, temeer zij net haar oudste zoon verloren zou zijn. Evenmin doet verzoeker afbreuk aan zijn eigen laconieke houding, waar hij stelde dat zijn moeder aan de taliban mag vertellen dat hij en zijn vader weg zijn, maar het niet nodig is om exacte informatie te geven over waar ze zich bevinden (*Ibid.*). Waar de adjunct-commissaris zich de vraag stelt waarom verzoekers moeder en de rest van zijn gezin pas een aantal maanden voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS naar Kaboel verhuisden en dit niet eerder deden, stelt verzoeker andermaal dat als de adjunct-commissaris nog vragen had, hij deze had moeten stellen tijdens het persoonlijk onderhoud. In dit kader herhaalt de Raad dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Waar verzoeker verder uitlegt dat hij de woning waarin zij wonen gefinancierd heeft, zij dicht bij hun oom wonen en zij niet persoonlijk bedreigd werden in hun dorp, maar wel lastiggevalen werden, licht hij evenmin toe waarom zijn familie niet eerder het dorp verliet, temeer hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij niet enkel werden lastiggevalen, maar het voor hen tevens onmogelijk geweest zou zijn om daar te leven omdat ze zijn broer A. misten (*Ibid.*, p. 12). Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen waar hij in voorliggend verzoekschrift stelt dat zijn moeder momenteel dicht bij zijn maternale oom zou wonen, aangezien hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde geen maternale ooms of tantes te hebben (*Ibid.*, p. 6). Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om bovenstaande pertinente analyse van de adjunct-commissaris om te buigen.

De Raad merkt nog op dat de adjunct-commissaris op basis van de beschikbare informatie erkent dat familieleden van personen die tot de voormalige *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF) behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van de ANSF volstaat echter niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke, nu hij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten ten aanzien van hemzelf heeft aangehaald. Zijn verwijzing in het verzoekschrift naar meerdere bronnen waaruit blijkt dat familieleden van personen met voormeld profiel door de taliban kunnen worden vervolgd, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken, is derhalve niet dienstig.

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“De door jou neergelegde taskara’s, foto’s van je broer in uniform en diens badge van de Kabul Bank hebben betrekking op elementen die hier niet ter discussie hoeven te staan. Wat betreft de foto’s in kader van het overlijden van je broer dient opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid hoe je broer om het leven is gekomen, noch wie hiervoor verantwoordelijk waren. Met betrekking tot het schrijven van het Rode Kruis waarin bevestigd wordt dat je op zoek bent naar een familielid dient opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid waar en in welke omstandigheden jullie elkaar uit het oog zijn verloren. Wat betreft de opmerkingen van je voogd dient opgemerkt dat er in de beslissing van het CGVS geen ‘issue’ werd gemaakt van een chronologie die niet zou kloppen en wat betreft het door hem vermeldde arrest van de CCE en het neergelegde rapport, dient opgemerkt dat ieder verzoek individueel wordt beoordeeld.”

Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verder voert verzoeker voor het eerst in zijn aanvullende nota aan dat hij *“al vele jaren verliefd is op een man genaamd O(...) G(...) en dat hij zich niet aangetrokken voelt tot vrouwen”*. Verzoeker licht toe dat hij op het huwelijksfeest van O.’s neef een geheime relatie kreeg met O. in Afghanistan, die iets langer dan een jaar heeft geduurd. O. en verzoeker zouden nog steeds contact hebben via telefoon- en audiogesprekken. De Raad merkt hierbij op dat een aangevoerde homoseksuele geaardheid slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, p. 3). Waar verzoeker hieraan toevoegt in België meerdere seksuele relaties met mannen gehad te hebben, benadrukt de Raad dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, p. 3 en 4). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden

seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is. Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota kan, gezien in het licht van het bovenstaande, echter niet overtuigen, daar hij louter uitlegt op welke wijze hij O. heeft leren kennen, en hierbij vrij algemeen en oppervlakkig blijft. Verzoeker geeft enkel aan hoe hij en O. elkaar leerden kennen, dat zij reeds lang vrienden waren, en hun relatie een jaar heeft geduurd, doch gaat niet verder in op zijn gevoelens, zijn gewaarwording van zijn seksuele oriëntatie of hoe hij zijn relatie met O. beleefd heeft. Waar hij ter staving van zijn relatie met O. twee foto's neerlegt van een Afghaanse jongeman die O. zou zijn, dient de Raad vast te stellen dat uit deze foto's op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat dit effectief O. zou zijn, noch kan hieruit worden opgemaakt welke band deze jongeman en verzoeker zouden hebben (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 3 november 2024, stuk 6). Verzoeker stelt verder nog contact te hebben met O. in België via telefoon- en audiogesprekken, maar laat na dit te staven met enig begin van bewijs.

Verzoeker zet hierbij nog uiteen dat hij nooit eerder over zijn relatie met O. heeft gesproken omdat (i) de vraag of hij een romantische relatie had hem nooit werd gesteld, (ii) omdat dit niet de oorspronkelijke reden was waarom hij Afghanistan verlaten heeft en (iii) omdat hij deze relatie altijd in het geheim beleefd zou hebben, waardoor hij niet dacht dat zijn geaardheid gevolgen zou kunnen hebben voor zijn verzoek om internationale bescherming. Zo er verzoeker inderdaad tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet werd gevraagd of hij romantische relaties had, blijft hij evenwel zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en is het niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen. Bovendien merkt de Raad op dat, indien dit niet zijn oorspronkelijke reden geweest zou zijn voor zijn vertrek uit Afghanistan, er verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud wel werd gevraagd of zijn verblijf in België een rol speelt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), waardoor verzoeker dus wel in de mogelijkheid was zijn geaardheid en seksuele relaties in België aan te halen. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte geweest zou zijn dat zijn geaardheid een invloed zou kunnen hebben op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, gezien de context van de conservatieve samenleving in Afghanistan en zijn verklaringen in zijn aanvullende nota dat hij zijn relatie met O. geheim hield in Afghanistan en deze in België zou willen verder zetten zonder angst.

Wat betreft de algemene informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota aanhaalt aangaande homoseksualiteit in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat dit een taboe is en zelfs strafbaar is in Afghanistan en het beleven hiervan of het uiten van iemands mening hierover aanleiding kan geven tot negatieve of gewelddadige reacties van de taliban. Het aanhalen van algemene informatie volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke. Gelet op het voorgaande kan verzoeker dan ook niet overtuigen aangaande zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en bijgevolg evenmin aangaande de vrees die hij hierdoor zou koesteren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert verder op algemene wijze aan dat er door de adjunct-commissaris onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij analfabeet is. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekers persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker bijna zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtje en verzoekers toenmalige voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. De Raad stelt verder vast dat bij aanvang van verzoekers persoonlijk onderhoud ook duidelijk aangegeven werd dat verzoeker een extra pauze mocht vragen, behalve de pauze die halverwege het gehoor werd voorzien, indien hij daar nood aan had (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het uiten van loutere kritiek waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt "*hoe en waar in het*

*beoordelingsproces er precies rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit”, zonder in concreto aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd een volwaardige deelname aan de procedure zou hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn toenmalige voogd en noch door zijn advocaat. Bovendien merkt de Raad op dat de omstandigheid dat verzoeker nooit naar school ging en analfabeet is, geen ander licht kan werpen op de beoordeling van zijn vluchtmotieven. Verzoeker toont niet aan dat zijn gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou mogen worden geacht om zijn vluchtrelaas naar behoren uiteen te zetten en de hem hierover gestelde vragen correct en precies te beantwoorden. De Raad stelt vast dat verzoekers vluchtmotieven betrekking hebben op gebeurtenissen die hij persoonlijk stelt te hebben meegemaakt, of die zich in zijn persoonlijke omgeving hebben afgespeeld, en dat derhalve geen schoolse kennis is vereist om hierover te vertellen en vragen te beantwoorden. Blijkens de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS werden er hem door de *protection officer* zowel open als gesloten vragen gesteld, waarvan hij de inhoud en logica correct begreep, en werd daarbij uitvoerig ingegaan op zijn eigen ervaringen. Verzoeker werd er door de *protection officer* aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud tevens uitdrukkelijk op gewezen dat indien hij iets niet zou begrijpen, hij dit onmiddellijk moest melden zodat de vraag kon worden geherformuleerd (*Ibid.*, p. 2). In casu gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verschillende keren aan de vraag niet goed begrepen te hebben, waarop de *protection officer* de vraag herformuleerde en verzoeker de vraag nadien terdege kon beantwoorden (*Ibid.*, p. 6, 7, 8). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij moeite had om de hem gestelde vragen te beantwoorden omdat deze te uitgebreid waren of niet aangepast waren aan zijn vermeend ongeletterd profiel. Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker onredelijke verwachtingen werden gesteld. Waar verzoeker in dit kader verder aanvoert dat van hem niet verwacht kan worden dat hij evenveel details kan vertellen als een volwassene, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er van hem geen doorgedreven kennis verwacht kan worden over de tewerkstelling van zijn broer, gezien zijn jonge leeftijd, maar hij toch in staat blijkt te zijn te vertellen waar zijn broer gestationeerd was en enigszins kon aangeven wat zijn taken waren. Dit in acht genomen, kan hij dan ook niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hem verweten wordt dat hij niet in staat was precieze informatie te verstrekken over bepaalde onderwerpen. Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden waar hij stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn dossier “werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat zijn ongeletterd profiel voldoende meer in overweging werd genomen bij de beoordeling van zijn nood aan bescherming”.*

Wat betreft verzoekers verwijzing in dit kader naar artikel 24, tweede lid van het Handvest, artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, artikel 25, zesde lid van de richtlijn 2013/32/EU en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker intussen meerderjarig is. Een schending van voormelde bepalingen wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aangetoond.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij vreest als verwesterd te zullen worden beschouwd in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door

lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de *sharia* (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus "*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, "*Afghanistan Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren

de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker kan vooreerst niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn nood aan internationale bescherming omwille van een vermeende verwestering niet werd geanalyseerd. De Raad leest in de bestreden beslissing immers het volgende:

“Het CGVS voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat jij niet aannemelijk maakt dat jij voor jouw vertrek uit Afghanistan reeds negatief werd gepercipieerd door de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat jij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat jij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat jouw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn. De vaststelling dat jij sedert augustus 2022 in België verblijft kan evenmin leiden tot het verlenen van internationale bescherming daar een verblijf in het westen, in casu België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij de beoordeling van een eventueel risico om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande ‘terugkeerders’ (zie infra). Het CGVS wijst er hierbij op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij jij aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor jou om jouw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan jou toe dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van jouw levensstijl een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Jij blijft wat dat betreft evenwel in gebreke. Jij duidt, ondanks dat jou gevraagd wordt naar jouw vrees bij terugkeer nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hiernaar gepeild stel je slechts dat je geen reden ziet om naar Afghanistan terug te keren, je bent blij met je leven hier. Als je zou terugkeren zal je door de taliban gedood worden omwille van je probleem (i.e. jouw broer; CGVS p.12).

Deze problematiek werd reeds als ongeloofwaardig beoordeeld (zie supra). Wat betreft de opmerkingen van je voogd die aangeeft dat je je best doet om je te integreren (verwijst naar je kleding, het gegeven dat je ingeschreven bent in een jeugdhuis, je hier naar school gaat en je cricket speelt met andere Belgische jongeren) dient opgemerkt dat deze gezien het geheel van bovenstaande observaties niet kan leiden tot een andere beoordeling inzake je verzoek (zie mail voogd dd.05.12.2023).

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jij zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ondanks het feit dat verzoeker bijna vijftien jaar was toen hij Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en verklaring uit Afghanistan te zijn vertrokken in juni 2021 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag

34), hij bijna zestien jaar oud was toen hij in België aankwam en hij aldus een deel van zijn vormende jaren in België heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoonten en daarnaar gevormd is. Verzoeker is op heden achttien jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, verklaring betreffende de procedure) en verklaart dat hij nog geregeld contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van nog geen drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij al een beetje Frans begrijpt en spreekt, hij naar school gaat, veel vrienden heeft van "*verschillende oorsprongen*", hij hobby's heeft, hij een "*westerse fysieke stijl*" heeft, hij een abonnement heeft bij een jeugdhuis en hij een studentenjob heeft bij Mister Chicken en legt ter staving hiervan bij aanvullende nota verschillende documenten neer (aanvullende nota neergelegd op 3 november 2024, stukken 1 – 5). Uit verzoekers schoolrapport, klasfoto en de foto's van de georganiseerde activiteiten die hij in België deed (*Ibid.*, stukken 1 – 3), blijkt dat hij zijn best doet op school en deelneemt aan het sociale leven in België. Het cursusrooster van de lessen Frans toont aan dat verzoeker gemotiveerd is de Franse taal te leren (*Ibid.*, stuk 5). Verzoekers arbeidsovereenkomst getuigt van zijn wil om te werken en zelfstandig te zijn (*Ibid.*, p. 4). Dit alles toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn job, het gegeven dat hij naar school gaat en zijn sociale contacten in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad benadrukt verder dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Dat verzoeker afkomstig is uit een de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit deze provincie, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofd vast te stellen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zou kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

De Raad benadrukt dat verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig is. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens

waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker stelt in dit kader dat hij via zijn studentenjob in België voor financiële ondersteuning zorgt van zijn familie in Afghanistan, hun onderkomen betaalt en de medische zorg die zijn moeder nodig heeft betaalt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS

28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit-and-run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de

stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de-facto militaire troepen of de de-factopolitiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 7)

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 113; COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van "aanvallen tegen burgers" worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de-factoregering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de-factoregering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 115).

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift kan niet tot een andersluidende conclusie leiden, daar de algemene informatie naar waar hij verwijst in wezen dezelfde is of in lijn ligt met de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt *in casu* een eerdere vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn toenmalige voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT